

Swedish sample translation

Kerstin Signe Danielsson/ Roman Voosen:

Später Frost (“Sen frost”)

Novel

Translated by Kerstin Signe Danielsson

Publication: Fall 2012

377 pages

For more information please contact
Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG
Iris Brandt • Rights & Contracts Director (ibrandt@kiwi-verlag.de)
Aleksandra Erakovic • Foreign Rights Manager (aerakovic@kiwi-verlag.de)

PROLOG

Jerusalem, 1948

Konvojen rörde sig långsamt längsmed de sandgula husen. Katamons disiga horisont glödde i ljuset av den stigande solen. Henrik blinkade sömndrucket ut genom bilfönstret. De hade brutit upp hastigt utan frukost, nu var han hungrig och skalade en av apelsinerna som han hade plockat åt sig i hotellobbyn.

Därifrån han kom fanns den exotiska frukten bara kring jul, och det förutsatt att man kom från en familj som hade råd att unna sig lite extra. Vinter efter vinter hade han stått och tryckt sin näsa platt mot Karlssons delikatessbutik, innan han för första gången fått smaka en klyfta av den saftiga frukten. Det var länge sen. I ett annat liv, i ett annat land. Här däremot fanns det apelsiner som sand på Sunnanös strand. På det stora hotellet där de bodde blev gästerna till och med serverade saft som pressats av frukterna. Hade man varit med om något så märkligt tidigare? Men å andra sidan: Vad var normalt i detta sällsamt främmande landområde som just höll på att forma sig på nytt? Från passagerarsätet där han satt tittade han i backspeglarna. I bakre delen av bilen satt Wennerberg och pratade med en fransk officer. Även om han själv inte förstod ett ord visste han att samtalet handlade om politik. Det gjorde det alltid. Kontrakt, förhandlingar, linjer i öknen. Israel och Palestina, Jordanien. Engelsmännen och de Förenta Nationerna. Han bemödade sig att förstå, men emellanåt dånade alltihop bara i hans skalle.

Bilen skumpade över en väggrop. Henrik stötte i sitt huvud. Ferdinand, föraren, svor. Vid vägkanten susade palmer och tallar förbi. Tallar tyckte han om, de fanns också där som han kom ifrån. Sedan åter gula byggnader, sandsten, hela staden verkade vara gjord av det. Till och med grottan i Betlehem där Jesusbarnet en gång kommit till världen, och som han andra dagen efter sin ankomst hade fått besöka. Det var tre månader sedan.

Den dammiga vägen, taken och husfasaderna översvämmades av solljus. Med ett ryck stannade bilen. Också fordonen framför dem hade stannat.

”Militärkontroll”, sa Ferdinand, ryckte på axlarna och sträckte sig efter sina cigaretter. Nu såg Henrik det också. En grupp uniformerade män hade stoppat konvojen. Nu gick de längs raden av fordon och tittade in i bilarna, som skuggiga siluetter i det flödande motljuset. Ferdinand tände en cigarett. Henrik kände till märket, Ferdinand rökte det ständigt. På den orangevärgade förpackningen stod mellan hebreiska bokstäver det engelska ordet ”Sport” och i bakgrunden var en atletisk löpare avbildad. Han tyckte om utseendet på cigarettpaketet, även om han själv inte rökte. Samtalet mellan männen i bakre delen av bilen hade tystnat. En av soldaterna stegade fram till deras fordon. I sin hand höll han något som såg ut som ett fotografi. Han böjde sig fram för att kunna se in i bilens inre. Reflektionen på rutan bländade honom. Men så urskiljde han ändå något. Han fokuserade blick en och ropade något på hebreiska, upphetsat. Henrik såg hur han drog ett vapen, sen smällde det, öronbedövande. I bakre delen av bilen exploderade något. Och ännu en gång. Och ännu en gång. Den sista explosionen var helt nära, nästan som om något inom honom exploderat. Han kände en ilning i sin arm. Det sista han förnam var blod som rann ur honom. Sen försvann allt i mörker.

Sverige, idag

1.

Växjös tågstation svävade som ett rymdskepp i den sena februarieftermiddagens fuktiga kyla. I det konformade ljuset från strålkastare höjdes den träförklädda byggnaden ur skymningen och endast betongtrappan, som förband stationsplatsen med en spårövergång, verkade hindra den halvrunda UFO-formade byggnaden från att lyfta. Framför trappan stod Stina Forss och såg ut över den ogästvänliga stationsplatsen, in i en folktom gågata. Bortsett från henne var det bara tre andra resenärer som stigit av tåget, maskerade gestalter som snabbt försvunnit åt olika håll. Hon frös och stack ner sina händer djupare i lodenkappans fickor.

Under den två dagar långa tågresan från Berlin, över Fehmarn genom Danmark, till den sydsvenska staden Växjö, hade missödena hopat sig. För att korsa Fehmarnssund mellan Tyskland och Danmark hade hela tåget kört ombord på en färja och alla passagerarna hade varit tvungna att lämna sina platser under överfarten. Uppe på däck hade det varit alltför kallt och blåsigt och hon hade därför drivit runt i Duty-Free-Shopen där hon köpt en parfym och en flaska vodka. Alkohol var dyrt i Sverige. Därefter hade hon druckit en kopp kaffe, ätit en korv med bröd och sedan slumrat till. När en högtalarröst beordrat alla passagerare att bege sig till sina fordon, hade hon förskräckt flugit upp och skyndat sig tillbaka till sin plats. Sin handväska, där hon hade sin mobil, hade hon glömt kvar under bordet på båtrestaurangen. Som om inte det var illa nog hade den stormiga sjögången orsakat en försening och när de anlände Köpenhamn hade hennes anslutande tåg åkt iväg utan henne. I väntan på nästa förbindelse hade hon tillbringat en timma på McDonald's. Med ketchup hade hon målat mönster på bordet tills en i personalen bett henne att lämna restaurangen. Blir man utkastad från McDonald's kan det inte bli mycket värre, hade hon tänkt. När hon till slut hade åkt med nästa tåg över Öresund och anlant till Sverige hade det varit sen kväll. Ovanpå alltihop hade tåget på grund av ett tekniskt fel inte kunnat lämna Malmö och en man ur tågpersonalen hade helt lugnt förklarat för henne att den sista förbindelsen med Växjö strukits utan ersättning. Det tog priset! Nödtvunget hade hon tillbringat natten på ett hotell i närheten av stationen. Morgonen därpå hade hon sovit länge och först vid middagstid rest vidare. Nu var hon äntligen framme, men var sjutton hade hon landat?

Hon grep efter sin resväska och stegade ut på stationsplatsen. I ett cykelställ rostade några övergivna cyklar, på en hade sadeln spruckit så att skumfyllningen trängde ut. Mittemot stationen befann sig en post, en restaurant, en cykel- och en Hifi-butik. Inte i ett enda skyltfönster lyste det. Det föreföll henne som om staden befann sig i vinterdvala, i en slags kollektiv köldförflamning som hon med tanke på det ihållande snöregnet inte ifrågasatte för en sekund. Det enda tecknet på liv var en VW-Taxibuss med dimmiga rutor som stod och brummade på tomgång i en parkeringsficka. Inte ens en Volvo, tänkte hon. Var det här verkligen det land hon vuxit upp i? Hennes Sverige var inte en bortglömd tågstation en vintrig söndagseftermiddag. Hennes Sverige var varmt och soligt och luktade tallkåda och smultron. Stackars Stina, här har du din skog. Strax bakom tågstationen börjar den. Den är blöt och kall och jättestor. Och någonstans därinne bor Pippi Långstrump med sin häst och sin dumma apa och får just i denna stund blåskatarr.

Hade hon verkligen fattat rätt beslut? Eller var alltihop fel? En impulsiv flykt? Eller, ännu värre, en sentimental dumhet? Kylan skakade henne. Trots det avböjde hon tanken på en taxi och satte istället av till fots längs gågatan.

Hotellet som hon bokat från Berlin låg direkt mittemot hennes framtida arbetsplats. Det gjorde ett sobert intryck. Mannen i receptionen betraktade hennes ID-kort och i hans blick kunde man se att

han ansträngde sig för att få ihop de tyska papperen med hennes accentfria svenska. Själv hade han en nordsvensk dialekt. När han knappade in hennes adress i datorn blev hon klar över att uppgifterna inte längre stämde. Berlin låg bakom henne. Tills vidare var detta hotell hennes enda hem. Mannen räckte henne rumsnyckeln.

"Välkommen, Stina Forss!"

Fosch hade han sagt. Som *Frosch* utan r. På något vis lät det mycket kraftfullare på svenska än på tyska: *Fosch*. Ett namn som ett vattenfall.

Hon hade aldrig tänkt på det tidigare.

På rummet packade hon upp sina saker. De närmsta dagarna skulle ytterligare en stor resväska komma med posten, liksom nu också hennes handväska, det hade i alla fall en medarbetare på rederiet försäkrat henne om på telefon. När hon var färdig ringde hon sin kusin Maj som bodde med sin familj strax utanför Växjö. Hon hade lovat att höra av sig när hon kommit fram. I telefonkatalogen som låg på nattduksbordet hittade hon Majs telefonnummer. Maj hade också varit en *Fosch* men var nu sedan länge gift och hette Lundin.

Hennes kusin blev glad när hon ringde. Sist de sett varandra var för tre år sedan på ett födelsedagskalas. Forss föreslog en gemensam middag i stan.

Maj skrattade.

"Det är söndag!"

"Ja, ta med barnen! Och Mathias vill jag självklart också träffa."

"Men på söndagar har inte restauranterna i Växjö öppet."

Lundins bodde i Moheda, en ort knappt en halvtimmas bilfärd nordväst om Växjö. Landsvägen drog sig som ett blött band genom granskogen och emellanåt skimrade till höger om vägen en istäckt sjö i kvällsmörkret.

"Det är Helgasjön", sa Maj. "På sommaren har vi en motorbåt liggande där. Du måste komma med oss ut! Om du vill kan du testa att åka vattenskidor. Barnen älskar det."

Maj skrattade. Hon skrattade ofta tyckte Forss. Säkert var hon en gladlynt mamma och en duktig sjuksyster. Allt hos den kraftiga kvinnan utstrålade livsmod och pragmatism.

"Och du kör denna sträcka till stan varje dag?"

"Vi båda två, Mathias måste till kontoret och jag till sjukhuset. Den som inte gärna kör bil får problem här ute. Det finns såklart en buss, men den går inte så ofta och på vintern är den ofta försenad. Fast med bilen måste man ta det väldigt försiktigt, särskilt på landsvägen. Du vet älgar och annat vilt. Men Berlin är ju inte heller så litet. Där var du säkert också på väg länge för att komma från A till B, eller?"

Så hade Forss inte tänkt på saken.

"Där åker man också långa sträckor", sa hon.

Lea och Tuva hade båda bruna hårtofsar och likadana rosafärgade Foppatofflor som sin mamma. Mathias Lundin var en smal man med fast handslag. Hon hade träffat honom en gång tidigare på en familjefest. Då hade han haft långt hår. Det kändes som en evighet sen. Nu var han kortklippt, vilket betonade hans höga panna. Maj dukade fram bröd, smör och ost, en kvällsmåltid som ur *Barnen i Bullerbyn*, tänkte hon. Det var till och med en träkniv nedstucken i smöret. Till efterrätt serverades inlagda plommon med vaniljsås.

"Du gör alltihop för hans skull eller?"

Maj tittade på henne. Även om Forss väntat på frågan, föreföll det henne svårt att svara. Hon petade med skeden i plommonen. Fruktköttet var mjukt.

Utan motstånd trängde metallen igenom det violetta skalet.

”Stina, det är bra att du kommer. Att du är beredd att axla det. Din närhet kommer att göra honom gott. Han har saknat dig, vet du? Och nu med sjukdomen blir det inte precis lättare för honom.”

Forss kände hur något spände sig inom henne.

”När var du hos honom?”

”Sista gången var för två veckor sedan. Han är på ett bra hem. Man bryr sig. Men ändå. Han... han har förändrat sig. Och han förändrar sig fortfarande.”

Forss såg att en fluga landat på skålen med plommon. Det var väl ändå februari? Mathias la märke till hennes blick och jagade bort insekten med en handrörelse.

”Grannen vet du, han har kor. De lockar hit flugorna.”

Det lät som en ursäkt.

”Vi har gjort en sak till gammelfarbror”, sa Lea. Hon var den äldsta av de båda flickorna. ”En drömfångare. Den hänger på väggen bredvid hans säng på sjukhuset.”

”Som hos en gammal indian”, sa Tuva. ”Om du vill kan vi göra en åt dig också.”

Senare satt de i vardagsrummet. Barnen hade dragit sig tillbaka till sina rum. Maj höll upp tee i stora färgglada muggar. Forss tittade sig omkring.

”Fint har ni det här. Allt trä. Och så mycket plats.”

”Det är fördelen när man bor på landet. Vänta bara tills sommaren, då är Sverige ett annat land.”

”I alla fall för en vecka”, sa Mathias.

De skrattade. Sedan pratade de om andra släktingar. Majs föräldrar, Kurt och Karin hade förra året äntligen sålt sitt sågverk och flyttat till Oskarshamn. Majs bror Erik hade skilt sig och bodde nu i Göteborg, hennes syster Mona tämjde jakthundar i Mellansverige.

”Och din mamma?”, frågade Maj.

”Bra. Ja hon mår riktigt bra.”

Det lät kallare än hon menat. Även om det gått så många år, fann hon det svårt att prata om sin mamma med den faderliga delen av släkten.

”Det är fint att höra. På riktigt, Stina, det gör mig verkligen glad.”

Maj skrattade. Forss bestämde sig för att tro henne. Hon drack sitt tee. Småningom ebbade samtalet på ut. Mathias erbjöd sig att köra henne tillbaka till stan. När de sa hejdå kramade Maj om henne. Längre än hon hade förväntat sig.

”Välkommen hem”, sa hon.

2.

”Dessa förbannade odjur”, sa Gunnar Berg och skrattade. Ingrid Nyström var lättad. Han kunde åtminstone skratta fortfarande. Åsynen som den bastanta mannen med det tovigga gosedjuret i knäet utgjorde, fick också henne att le.

”Jag var rädd att du skulle tycka det var smaklöst.”

”Äsch, du känner väl mig. När jag väl är hemma igen styckar jag mig en flott stek av den här, om jag inte blivit konfiskerad av mitt barnbarn innan dess vill säga. Tobias har ett helt gossedjurszoo på sitt rum, men kanhända saknas en sådan här i hans samling.

Gunnar Berg sträckte upp sin tunga överkropp och tryckte på en av knapparna vid sänggaveln.

”En syster kan hämta en vas för dina fina blommor. Vill du ha en kaffe? Eller något annat? De har allt här. Välsignelsen med en privat sjukförsäkring. Jag säger bara, eget rum, Ingrid!”

”Och jag som alltid trott att du var socialdemokrat.”

”Det är jag också. Men det betyder inte att jag inte uppskattar lite lyx i tillvaron. Olof Palme skulle naturligtvis ha vänt sig i graven, men det har sina fördelar: överläkarbehandling, optimal omsorg, eget rum med kabel-TV. Visste du att det finns kanaler som inte visar annat än golf och fiskспорт hela dagen? Du skulle verkligen fundera på det, slutligen är inte du heller längre den yngsta.”

”Tack, Gunnar, mycket charmant.”

”Ingen orsak.”

Ingrid kände hur en börda lättade. Gunnar Berg ansträngde sig för att verka så levnadsglad som alltid. Nu var det tio dagar sedan han råkat ut för en olycka på landsvägen till Tingsryd. Efter att man skurit ut hans medvetlösa kropp ur bilvraket hade han legat sex dagar i koma. Nu var hans tillstånd stabilt, men han hade förlorat en njure och hade skenskador i båda benen. Svullnaderna, skärsåren och skråmorna skulle komma att läka, men det var fortfarande osäkert om han någonsin skulle kunna gå igen.

Huvudkommissarie Gunnar Berg var sedan många år hennes överordnade chef vid kriminalpolisen och hans svåra olycka hade inte bara skakat henne, utan hela avdelningen. Den intelligenta och varmhjärtade mannen var en chef som hon låtit sig ledas av under hela sitt yrkesliv. En lots som fört kriminalavdelningens fall förbi grund och klippor in i trygga vatten. En fyr som man kunnat orientera sig efter. Hon bet sig i tungan. En lots? En fyr? Vad var det för strunt som surrade i hennes huvud? Berg ställde gosedjuret på nattduksbordet. Han såg länge på henne. Hon hade sett samma blick åtskilliga gånger tidigare. Det var en blick som kunde övertyga.

”Jag har pratat med Edman”, sa han. ”Han är införstådd. Den tillförordnade rikspolischefen likaså. Tiden är inne.”

Han gjorde en paus och strök ut rynkorna på täcket framför sig med händerna. Sen fortsatte han:

”Låt oss se situationen så som den är. Det som är kvar av mina ben känns som mannagryn, för att inte tala om njuren. Läkarna är allt annat än optimistiska. Exakta prognoser är det ingen som ger, trots behandling av överläkare. Och även om jag inte kommer att behöva gå i dialys och en dag kommer att kunna gå igen: Jag har nu lite mer än tre år kvar till pension. Varför ska jag utsätta mig för det? En kriminalchef på kryckor? Eller en kisspåse vid sin sida? Jag är ledsn, men så ligger det till! Blickarna och medömkan? Och så alla dessa trappor de dagar då hissen strejkar?”

Berg försökte sig på ett leende. Hon undvek hans blick. Det var lugnt på rummet, bara tickandet från maskinen med de genomskinliga slangarna som försvann in under Bergs säng, hördes. Hon ville inte höra det. Varken maskinens tickande eller det Berg sa. Det som han skulle säga. En minut gick, sen ytterligare en. Solstrålarna som trängde in i rummet genom lamellerna lekte med dammet som flimrade i luften. Här skulle det väl ändå vara rent, tänkte hon, det är ju ändå ett sjukhus.

”Jag har pratat med min fru”, fortsatte han slutligen, ”hon ser det också så. Och Edman har redan pratat i telefon med Stockholm. Signalerna är sådana att jag utan avdrag kan gå i förtidspension. Edman är en miserabel polis och en ännu uslare chef, men ingen dålig politiker. Med formaliteter är han bevärdad.”

Han suckade. Sedan åter ett misslyckat försök att le.

”Jag föreställer mig det hela så här: Per Enquist på byggnadskontoret är skyldig mig en tjänst. Om jag får tillstånd bygger jag om vårt sommarhus vid Helgasjön till permanentboende. Elsa planerar sedan flera år hur trädgården ska se ut. Sedan vill jag investera min pension i en förstklassig fiskustrustning. Visste du att man måste hala upp mer än 3000 kronor för en bra spinnrulle? För att inte tala om spöna...”

”Sluta upp med sånt struntprat!” skrek hon.

”Ingrid, jag försöker bara att göra det lite lättare.”

”Jag vet, förlåt.”

Han sökte åter hennes blick, och på nytt vek hon undan. Istället fortsatte hon att betrakta dammstrålarna som skar genom rummet.

”Du kommer att ta över Ingrid.”

Hon svarade inte.

”Du är den enda som kommer ifråga, ingen vet det bättre än du själv. Du har erfarenheten och kompetensen, alla i laget accepterar dig. Förr eller senare hade det ändå blivit så. Nu blir det helt enkelt lite tidigare.”

Dörren öppnades och en vårdare kom med kaffe och en vas att ställa blommorna i. De väntade tills den unga mannen lämnat rummet. Ute hade ljuset förändrats. Vintersolen kastade nu svaga mönster på rummets väggar, dammet var borta. Kaffet smakade vattnigt, trots privat sjukförsäkring; eller var hon kanske helt enkelt inte sugen på kaffe.

”Vad är med Anette? Jag vet att hon velat söka tjänsten. På sikt.”

Berg fnös, i alla fall lät det så.

”Hon hade inte haft en chans. Varken gentemot dig eller externa sökande. Hon saknar erfarenhet och därtill tenderar hon att falla i vredesmod. Du tränger inte undan någon, Ingrid. Inte mig och med säkerhet inte Anette Hultin.”

Mönstren svävade på väggen. Äntligen såg hon på honom.

”Jag har alltid föreställt mig det så annorlunda, vet du? Din pensionering. Som något roligt och trevligt på nåt vis. En slags fest där vi alla har på oss små hattar och sjunger och skojar. Längre än så har jag aldrig tänkt. Och nu... att stå längst fram... Jag vet inte om jag kan det så plötsligt. Jag vet inte ens om jag överhuvudtaget vill.”

Hon hade rest sig och gått fram till fönstret. Här uppifrån kunde man se ut över Växjösjön, ända bort till simhallen. Även om temperaturen sedan dagar låg över nollan var istäcket på sjön slutet. En ensam skridskoåkare körde sina varv, armarna pendlade regelmässigt som en metronom. Med ens förs hon till. Vintern var länge inte över. Hon vände sig om och satte sig åter på stolen bredvid Bergs säng.

”Det är bara det att det kommer så plötsligt. Det känns så fel. Att jag intar din plats medan du ligger här. För att du ligger här.”

Hon hade gripit efter hans hand.

”På grund av ett satans vildsvin”, viskade hon.

”Det är förbannade odjur”, sa han tyst och tryckte hennes smala hand. Hans hud kändes som sandpapper.

3.

Han släckte strålkastarna och lät bilen rulla på tomgång de sista meterna fram till gläntan mellan trädstammarna. Natten var stjärnklar och endast enstaka molnstrimlor speglade sig i pölarna som bildats mellan de envetna snöresterna i skogsvägens fåror. Längre satt hans kvar i tryggheten som bilen ingav och stirrade ut genom vindrutan, in i skuggvärlden där höga konturer avbildade sig mot himlen. Jag sitter här och stirrar som en hök, tänkte han och tanken på en rovfågel tilltalade honom. Minut efter minut satt han kvar så, fokuserad på att avnjuta varje moment av spänning och längtan. Han hade ofta varit här under åren som gått och aldrig hade han lämnat platsen utan sitt byte. Och inte heller idag skulle det vara annorlunda, även om det var en speciell gång, för idag var den sista gången, det hade han lovat, den allra sista gången.

4.

På morgonen stod Ingrid Nyström länge framför spegeln i sovrummet och funderade på vad hon skulle ta på sig. Slutligen bestämde hon sig för en mörkbrun byxdress och en vit blus. I vanliga fall bar hon ensemblen endast vid familjehögtider eller i kyrkan. Vid frukostbordet skojade Anders, hennes man om det, med vad visste präster om yrkesklädsel? När han inte höll gudstjänst bar Anders uttöjda beigea manchesterbyxor.

Efter frukosten åkte hon förbi hos sin yngsta dotter Anna för att få sitt hår klippt. Till hennes förvåning öppnades dörren av en ung kvinna med vild frisyr som hon inte sett tidigare. Åter en av Annas oräknliga väninnor som hon ständigt förlorade överblicken av.

”Hej, jag är Madeleine”, sa tjejen i den vita T-shirten och de tigmönstrade strumpbyxorna. Hon sträckte fram handen för att hälsa. ”Vi pluggar för frisörprovet” tillade hon, ”Styling och sånt.” Klockan åtta på morgonen tänkte Nyström, men hon sa inget högt. Det sista hon ville idag, var en konfrontation med sin dotter. Dessutom var hon innerst inne glad för att Annas aktuella yrkesval verkade befästa sig.

”Precis”, kraxade Anna inne från lägenheten, som om hon gissat sig till sin mammas tankar, ”morgonstund har guld i mun”.

Anna klippte håret och övertalade henne därefter till och med att lägga på lite ögonskugga och rouge. Slutligen betraktade hon belåtet resultatet.

”Nu ser du ut som en riktig chef.”

Madeleine log.

”En äkta *femme fatale*.”

”Du ser ju ut som en riktig chef!”

Lars Knutsson var den första som hon träffade i kriminalavdelningens korridor på tredje våningen i polishuset.

”Gratulerar till din befordran, Ingrid!”

En aning tafatt kramade den stora, tjocka, skäggiga mannen om henne. Det kändes som att dansa med en björn. Lars Knutsson var liksom hon lite över femtio och sedan många år arbetade de tillsammans.

”Tack, Lasse.”

”Du har verkligen förtjänat det, verkligen. Alla här tycker det. Fundera för allt i världen inte så mycket på det.”

”Gunnar har pratat med dig, eller?”

”Jag var hos honom igår, men...”

Lars Knutsson rodnade. Han kliade sitt skägg.

”Du, tror du att du har lite tid för mig senare idag?”

”Handlar det om lastbilsstölderna i Alvesta?”

”Nej. Ja. Också. Men huvudsakligen om något annat. Min sommarsemester. Det var ju så att jag redan i höstas skrev upp mig. I semesterkalendern menar jag. Och så strök jag mig igen, eftersom det hette att min fru skulle på kur i vår. Alltså, nu har kurvistelsen flyttats och min svåger har bjudit oss till sitt sommarhus på Öland, men nu har två andra kollegor skrivit upp sig för juli och...”

”Lasse.”

”Mm,”

”Det är min första dag idag.”

”Mm.”

”Jag har inte ens kommit in på mitt arbetsrum. Jag har fortfarande min jacka på mig och jag har inte ställt ifrån mig min väska. På mitt skrivbord ligger en gigantisk hög med akter liksom de halvfärdiga tjänstgöringsplanerna för nästa månad. Vid halv nio kommer chefen för att gå igenom alla formaliteter och vid halv elva ska jag träffa vår nya medarbetare.”

Nyström suckade hörbart. Hon kunde känna hur hon svettades under det ovana sminket, dessutom kliade hårrester i kragen.

”Tror du att vi kan prata om din semester imorgon?”

”Inga problem, Ingrid. Verkligen inga problem.”

Knutssons ansikte glödde. Han vände på klacken och stampade med stora kliv bort längs korridoren.

”Lasse”, ropade hon. Den buffliga mannen stannade upp och vände sig om.

”Lastbilarna: Säger vi efter lunch på mitt kontor?”

Mötet med Erik Edman, hennes överordnade chef, förlöpte precis så tradigt som hon hade väntat sig. Att tillsätta posten med den vältaliga, men mindre kompetenta mannen, hade varit en politisk konsession som under de föregående åren orsakat en hel del förtret bland kollegorna. Hans bristande kunskap och arbetsmoral var vida beryktad och inte få kallade sin överordnade bakom hans rygg för Halv-fyra-Erik, eftersom det var vid den tiden på dagen som han i vanliga fall lämnade polishuset för att åka till golfbanan. Den formella delen av hennes befordran till huvudkommissarie och ledare för polisens kriminalavdelning bestod i att han läste upp ett fax som kommit från den tillförordnade rikspolischefen i Stockholm. Därtill fanns det en hel katalog med papper som hon var tvungen att skriva under och så slutligen en urkund.

”Det är din chans”, sa Edman när han skakade hennes hand. ”Slarva inte bort den.”

Hon var lättad när Halv-fyra-Erik äntligen lämnade hennes kontor och hon åter kunde ägna sig åt sitt arbete.

Kvinnan som senare på förmiddagen trädde in på hennes arbetsrum var i trettioårsåldern, liten till växten och med ett påfallande smalt och fräknigt ansikte som ramades in av en kalufs rödbruna lockar. Pannan markerades av en snedklippt lugg. Det skeva leendet från hennes rödmålade mun och det faktum att hennes vänstra ögonlock hängde en aning för lågt, förstärkte intrycket av asymmetri i den unga kvinnans uppsyn. Ändå fann Nyström henne inte oattraktiv.

Till sina vida jeans, under vilka de avrundade spetsarna från vad som såg ut som dyra pumps stack fram, bar hon en tajt skuren gräsgrön träningsjacka med blåa snören som bäst hade passat en elvaåring. Över den smala bysten stod det med förbleknade bokstäver *Reinickendorfer Fuchse*. Det

röda nagellacket på hennes korta fingernaglar matchade såväl läppstiftet som lädret på hennes skor, liksom de mynstresta öronhängena som vid varje rörelse skimrade mellan hennes lockar. Intet hos denna kvinna såg ut som en kriminalpolis, trots det dokumenterade akten som Nyström hade framför sig på skrivbordet en imponerande karriär hos kriminalpolisen i Berlin, inbegripande medverkan i flera mordkommissioner.

”Jag är Stina Fors.” Hennes leende blev ännu lite snedare. Egentligen har jag ett möte hos huvudkommissarie Gunnar Berg, men mannen i receptionen skickade mig till dig. Idag är min första dag.”

Nyström hade rest sig. De båda kvinnorna skakade hand.

”Välkommen. Jag är huvudkommissarie Ingrid Nyström. Idag är också min första dag, på sätt och vis.”

Även Nyström log, sedan bad hon Fors att sätta sig. Hon informerade om Bergs olycka och den personella förändringen på reviret, sedan berättade hon allmänt om avdelningens uppgifter, hur kriminaliteten i Växjö och regionen utvecklats de senaste åren, liksom inom vilka insatsområden den nya medarbetaren framöver skulle komma att arbeta. Stina Forss hade blivit tilldelad kommissariatet i Växjö under tiden för sitt anpassningsår. Om allt gick vägen hade rikspolisstyrelsen öppnat upp för möjligheten att hon därefter kunde få en permanent tjänst inom den svenska polisen. Nya EU-riktlinjer gjorde sådana program möjliga. Forss skulle under det kommande året tjänstgöra som kriminalpolis och därutöver besöka seminarier på polishögskolan i Växjö två dagar i veckan. Som avslutning på samtalet visade Nyström Forss runt på polishuset och presenterade henne för de andra medarbetarna. Som kontaktperson åt Forss hade Nyström valt ut Hugo Delgado. Han var lugn och avslappnad och bra på att förklara saker och ting. Dessutom var han ungefär i samma ålder som den unga tyskan. När hon såg dem, fördjupade i ett samtal om databanker, gemensamt bryta upp för en lunchrast i kantine, kände sig Nyström för första gången på hela dagen väl till mods. Kanske var det inte så svårt att vara en bra chef. Man måste bara kunna delegera.

När hon vid halv sjutiden tvingade sig att sluta för dagen hade mörkret lagt sig över staden. Hon såg ut genom fönstret från sitt kontorsrum. Framför entrén vid biografen stod ett gäng ungdomar i duggregnet och rökte. Över parkeringsplatsen framför polishuset skimrade ett petroleumgult ljus och mellan parkeringsfickorna låg små öar av smutsig snö. Rörelserna i de bladlösa pilträden förkunnade västvind. Hon hade inte ätit på flera timmar, nu var hon hungrig och trött. Hon stoppade ner flera pärmar i sin väska. Efter kvällsmaten skulle hon arbeta vidare, om hon inte dessförinnan somnat på soffan. Hon ryckte förskrämt till när det knackade på dörren. Hon hade utgått från att alla kollegor gått hem före henne. Till hennes förvåning var det Stina Forss. Hennes gröna träningsjacka avtecknade sig skarpt mot den mörka träpanelen i korridoren.

”Stör jag? Det ser ut som om du just ville gå.”

”Ville jag också. Men det gör inget. Kom in. Vad kan jag hjälpa dig med?”

”Det är så... Jag har en fråga, angående tjänsten.”

Nyström la märke till hur klar den unga kvinnans svenska lät. De många åren i Tyskland hade inte efterlämnat några märkbara spår. I alla fall inte i språket.

”Vad handlar det om?”

Forss svarade inte med en gång, istället gned hon sin högra öronsnibb mellan tummen och pekfingeret på sin högra hand. Nyström kände igen gesten från förhör. Hon var spänd på vad som skulle komma.

”Jag ville prata med dig om hur vi ska hantera frågan med tjänstevapen. Formellt sett har jag ju samma status som en polisaspirant, en student i praktik, men i praktiken kommer jag här att göra

helt vanligt polisarbete och utan tjänstevapen vore jag ju på sätt och vis, naja, som en rörmockare utan tång, om du förstår vad jag menar.”

Nyström tittade på det sneda leendet med de mycket röda läpparna.

”Det har jag ärligt talat inte tänkt på. Jag ska se efter vad den juridiska situationen föreskriver, införstådd?”

Forss nickade.

”Men du behöver inte oro dig, Växjö är på många sätt annorlunda än Berlin, det är ytterst sällan vi använder vapen.”

Forss skrattade till.

”Det har jag redan märkt. Att det är annorlunda. Men tack för att du kollar upp det.”

Hon vände sig om för att gå.

”Stina.”

”Ja?”

”Får jag fråga dig något personligt?”

”Ja.”

”Finns det en särskild anledning till att du återvänt till Sverige? Från en metropol till en småstad i Småland?”

Den kortväxta kvinnan tvekade. Återigen grep hon efter sin örsnibb.

”Familjeband”, sa hon slutligen. Sedan vände hon sig om och gick på sina röda klackar ut i korridoren. Aha, tänkte Nyström, en rörmockare utan tång. Hon hade en diffus känsla av att Forss endast talat en slags sanning.

5.

När den blåskimrande klockan på instrumentbrädan visade midnatt steg han ut. Spöktimma, han behövde denna ritual. För ett ögonblick brände den kalla luften i hans lungor, sedan hade han vant sig. Han gick upp mot den smala gläntan. I denna del av skogen höjde sig landskapet som en båge på en katt som skjuter rygg. Ur sin jacka halade han fram en ficklampa. Dess ljus rev sår av gråa och bruna strimmor i den svarta skogen. Även om han bar profilskor fann hans steg endast svagt fäste på marken där snö, is, lera, rötter, stenar och vattenpölar löste av varandra. När han äntligen nådde kullens kam var han genomsvettig och andfådd. Hans vänstra fot var blöt och kall efter att han på ett ställe råkat trampa i en vattenfylld pöl. Men allt det märkte han endast vagt. Han var nu alldeles nära, han kunde knappt hålla tillbaka sin upphetsning. Strax där framme var det. Han behövde inte lampan längre, han visste var han var. Trästubbens kompakta siluett avtecknade sig mot natthimlen. Det måste vara år sedan en höststorm eller ett sommaråskväder vält omkull den mäktiga tallen. De skruvade rötterna sköt fram över marken så att konturen av det döda trädet fick honom att tänka på ett jättestort tuggande troll. Ett troll som vaktar en skatt, tänkte han. Snabbt kom han ner på knä framför trästubben. Han lade knappt märke till fuktigheten som trängde in i det tunna tyget längs hans smalben. Han böjde sig fram så långt det gick och kände sig för med armen i en av de många förruttnade springorna i träet. Där var det, han kunde känna metallcylindern. Försiktigt drog han med sirliga fingrar fram den ur hålet. Han måste öppna den, här med en gång, han var tvungen att röra vid det som var därinne, han måste se sitt byte. Förstå. Hastigt vred han på förslutningen. Nej, stopp! Det var för kostbart för att låta det glida ut på den leriga marken. Han drog snabbt av sig sin allväderjacka och bredde ut den som ett täcke. Nu var han redo. Han rev av locket från cylindern och vände den upp och ner. Hans hjärta tog ett språng. Vad var med hans byte? Hektiskt fumlade han

efter sin ficklampa. Han stirrade på den lilla lappen som fallit ur cylindern. Han såg orden som var skrivna på papperet. Där skulle det inte stå några ord utan tal och bokstäver! Han läste vad som stod. Ordens hån trängde in i honom som syra. Från hans ögon över hans ansikte, direkt till hans hjärta. Han vrålade ut smärtan i natten som ett djur. Han vrålade igen och igen och igen. Han tog den svarta lampan och drämde med den mot cylindern tills den slocknade. Rasande av vrede slungade han in den mellan träden. Slutligen bröt han samman i snyftningar. I skogen skrek en fågel. Därefter var det fullkomligt stilla.

6.

När Stina Forss lämnade hotellet på lördagskvällen drevs hon av den blöta västvinden in mellan husen på gågatan. På en sidogata stannade hon till framför ett plakat. Ett *Café de Luxe* förkunnade en danskväll i sextitalsstil och *Gräddhyllan* skyltade med bilden av en gammal skivspelare för en *Venylbar* på fredagar och lördagar. Kanske vore det något. En bit längre fram hittade hon slutligen *Bishop's Arms*, puben som kollegan Anette Hultin rekommenderat henne. Hon steg in. Krampaktigt bemödade sig lokalen med att skapa en senviktoriansk trivsel. På bredrandiga textiltapeter hängde otaliga inramade broderier och sepiafärgade fotografier, på träbalkarna i taket hängde tjugovis av kopparkärl och i flera hörn av rummets alla vrån stod fejkade kaminer. Hon beställde ett glas svenskt öl; det smakade sött. När hon druckit ur stördes hon inte längre så mycket av den konstlade atmosfären. Men musiken gick henne på nerverna. Varför måste brittiska pubar egentligen alltid spela U2, frågade hon sig. Hon beställde en öl till, denna gång en som hon kände till, en Jever på flaska och därtill en hamburgare med pommes frites. När hon skulle hälla maltvinäger över pommesen trillade locket av och den bruna vätskan forsade ut över hela talriken och ner på bordet. Hon svor. Ilsket bet hon i burgaren. Trots allt, maten smakade halvvägs bra, hederligt pubkäk. Hon frågade sig om det fanns en typisk svensk krog i Växjö. *Swedish Pubs*. Kanske skulle de inte spela U2 där utan ABBA. Eller Mikael Wiehe. Alkoholen här var verkligen dyr. Men abstinens var inte heller något alternativ.

Nu hade hon varit här en vecka. Hennes kollegor verkade vara helt okey, men hon hade känslan av att inte riktigt bli tagen på allvar. Arbetsuppgifterna som man satt henne att göra var bagateller: ett butiksinbrott och en inbrottsserie i trädgårdshus. I Berlin hade hon befattat sig med sådant under sitt första och andra yrkesår, då hon varit lite över tjugo. Därtill kom att någon permanent verkade vilja titta henne över axeln, en känsla som hon verkligen inte tyckte om. Inte ens ett tjänstevapen hade den där Ingrid Nyström anförtrott henne. Det verkade nästan som att de här själva hade uppfunnit polisyrket. Den ena eller andra arbetsordningen var säkert annorlunda än metoderna som praktiserades i Berlin, men i grunden var det samma hantverk. Och nästa vecka ville man på fullt allvar skicka ut henne med trafikpolisen för att hon skulle lära känna reviret och alla rutiner från patrullen och uppåt. Vilket skitsnack. Vad i all världen skulle hon lära sig med en signalspade i handen omvirad i en varningsväst? Exakt vid vilket träd som haren och igelkotten sa god natt till varandra?

Kanhända var hon en aning orättvis. Kanske var problemet inte att man undervärderade henne, utan att det helt enkelt inte hände särskilt mycket här, i alla fall om man jämförde med Kreuzberg, Neukölln eller Märkisches Viertel. Men än värre än arbetet på reviret hade de båda dagarna på högskolan varit. Där satt hon tillsammans med tjugooåringar som just slutat skolan. Hon var nästan dubbelt så gammal. Naja, inte riktigt, men i alla fall. Mormor Stina. Där kretsade samtalen om Facebook och var på campus man kunde suppa billigt på helgen. Det hände ju inte så mycket annat här. På onsdagskvällen hade hon tagit en promenad och landat på en pizzeria där hon varit den enda gästen och där det inte serverats någon alkohol. Men egentligen visste Forss att hennes

otillfredsställelse bottnade i något annat. Hon hade nu varit en vecka i Sverige och hade ännu inte besökt sin pappa. En del av henne intalade sig att det hade att göra med avståndet till Ljungby, men det var naturligtvis en undanflykt. De sex milen hade hon bekvämt kunnat köra på en timma efter jobbet och även om hon ännu inte brytt sig om att ordna med en egen bil, hade det med lätthet gått att hyra en. Nej, hon hade skjutit upp projektet pappa tills nästa helg och hon viste allt för väl varför. Och nu gick också lördagen mot sitt slut. Snälla pappa. Dumma pappa. Han var nu en gammal man i vars huvud en tumör svällde. Ack, pappa, naturligtvis kommer jag till dig, jag behöver bara lite mer tid.

Lokalen var inte särskilt välbesökt för en lördagskväll. På de höga pallarna vid baren satt uteslutande män med höga ölglas framför sig. Bakom bardisken hängde en TV-skärm som visade ishockey. Vid bordet bredvid henne satt ett tätt omslingrat hånglande par i tjugooårsåldern. Tjejen hade blonda flätor som i ändarna var färgade lila. Det var ju nästan punk, tänkte Forss, provinspunk. Killen hade till och med en Irokesenfrisyr. Inte varianten som man såg hos unga fotbollspelare, utan en äkta med avrakade sidor. När killen lutade sig tillbaka såg hon att hon misstagit sig: Det var en tjej. Ett lesbiskt kärlekspar. Lesbiska punkare. I rummets andra hörn satt två män i polotröjor och underhöll sig högljutt. Den ena grep efter sin jacka som låg bredvid honom på bänken och halade fram en fickplunta. Bakom förhållen hand hällde han något i sitt glas. Han vet hur man gör, tänkte hon. Hon slöt ögonen. Musikanläggningen hamrade ut U2s nostalgiska *Sunday, Bloody Sunday* i en ansträngande ljudvolym. *How long must we stand this song?*, tänkte hon. Hon kände att hon var trött. Kanske måste *Vinylbaren* vänta. Det skulle komma fler helger. Hon bad om att få notan. När hon hade betalat gick hon tillbaka till sitt hotell. Uppe på sitt rum föll hon i en drömlös sömn.

Söndag

1.

Volvon rusade genom skymningen. Stina Forss satt i baksätet med blicken riktad framåt. Vid ratten satt hennes kollega Anette Hultin som också var i början av trettioårsåldern. Hon hade blondt hår som räckte till hakan och bar denna morgon en sportig fleecetröja som det stod *Peak Performance* på. Hultin körde bilen med rutin och hastighet som hos en rallyförare. Bredvid henne på passagerarsätet satt Ingrid Nyström. I hennes korta mörka hår trängde enstaka gråa strån fram. Forss tittade ut genom bilrutan på den tidiga söndagsmorgonen. Det var inte längesen Nyström ringt och väckt henne. Hon såg skog. Däremellan dimma. I dikena låg snöresten och till och från skimrade dunkla små sjöar genom träden. De åkte på landsvägen mot Skårtaryd, sedan i riktning mot Dädesjö, förbi små byar, husklungor och gamla gårdar. Efter Dädesjö tog de av mot Ramnåsa. Nyström vände sig om mot Forss.

”Den döde heter Balthasar Melchior Frost. En engelsman som sedan länge varit bosatt här.”

”Kände du honom?”

”Vad menas med att känna någon? Jag var på ett föredrag av honom på statsbiblioteket. Där pratade han om insekter. Det måste ha varit 2007 under Linné-året.”

”Under vad?”

”Linné-året. Carl von Linné. En vetenskapsman som kom från våra trakter. Det var han som uppfann systemet med att klassificera växter och djur, de latinska namnen, du vet. Han gick i skola i Växjö. 2007 var hans 300-åriga födelsedag och med anledning av det organiserades flera utställningar och

föredrag, som det av Frost. Lokaltidningen *Smålandsposten* hade till och med ett utförligt reportage om honom.”

”Om Linné?”

Nyström skrattade till.

”Om honom också. Men jag menade Frost.”

De svängde av från landsvägen och följde en krokig skogsväg. Utanför bilfönstren vek långsamt mörkret mellan träden. Drivande molnrester trängde ner mot marken så att trädkronorna skymdes. Regnet hade nästan upphört och övergått i ett knappt märkbart duggande. Bilen stannade. De stod framför ett gult trähus med två våningar. På uppfarten stod fyra bilar och två poliser i uniform. De tre kvinnorna gick fram mot huset. I den öppna dörren stod Hugo Delgado och nickade till dem. Han rullade en cigarett och verkade spänd. Nyström och kollegorna gick in i huset. Forss stannade kvar i hallen, hon tänkte bäst när hon var ensam. Hon tittade sig omkring. Ett stort och öppet rum. Till höger ledde en trappa upp till övervåningen. Trappstegen var liksom golvet av ljusblå lackerade träplankor som trampats ner i mitten. Direkt framför dörren på golvet låg en grovt vävd löpare i flera färger, i rummet och i trappan låg fler likadana.

I taket hängde en rund mjölkvit glaslampa. Till vänster fanns tre stora fönster som vätte ut mot vägen. Under de vitmålade fönsterramarna stod en skänk i ljust trä och därbredvid hängde en njurformad spegel. På väggen fanns också en hatthylla där det hängde mantlar och koftor.

Forss tog en brun tygjacka från kroken och luktade på tyget. Det var fuktigt, men hon förnam också något annat, något som var intensivare: Ett rakvatten, inget Eau de Toilette, snarare en parfym. Hon hängde tillbaka jackan och gick vidare in i vardagsrummet. Det utgjorde hela baksidan av huset – ett vänligt, öppet rum med stora fönster som gav fri sikt ut över trädgården. I det ena hörnet stod en inbjudande Freischwinger-fåtölj. När Forss tittade närmare såg hon att det var ett original från femtiotalet. Designen var av Alvar Aalto eller Bruno Mathsson. Hon satte sig i den. I mitten av rummet stod ett matbord och stolar från samma tid. Förmodligen också original. Bredvid dem stod en serveringsvagn med två små och två stora hjul parkerad. I taket hängde en vit lampa vars form påminde om ett läppstift. Alltihop designmöbler. Vem nu den döde var, tänkte hon, han hade haft smak. Och pengar.

Hon sniffade på en sidenkudde som låg i fåtöljen. De obligatoriska plasthandskarna hade hon redan på sig. På golvet låg ytterligare två kuddar, på stolarna vid bordet vardera en. Under ett av fönstren stod en knähög bänk och på den, en äldre Braun-stereoanläggning. Det låg en singel på skivspelarens tallrik: Rolling Stones. *Mother's Little Helper*, alla tablettmissbrukares hymn, tänkte hon i förbigående. Hon såg ut genom fönstret. En bit bort stod ett stort glashus, minst femton meter långt och sex meter brett. Bakom de genomskinliga väggarna såg hon ett dussintal poliser som rörde sig. Hon återgick till att titta runt i vardagsrummet. Tre inramade bilder hängde på väggen. Stora format, A2, A1 eller ännu större. Det var kalligrafier, japanska skriftecken, kanske kinesiska. De passar överraskande bra till den nordiska möbelstilen, tänkte hon. På den intilliggande väggen var ett par inramade fotografier upphängda. Svartvita bilder från städer och byggnader. Alltid en bra vinkel, ett gott öga för motivet. Paris var att se, Tel Aviv och en amerikansk storstad. Hon gissade på Chicago, men kanske misstog hon sig. Hon gick tillbaka till fåtöljen och satte sig. På det plana vardagsrumsbordet framför henne stod två koppar och en teekanna från en asiatisk teeservice. Hon tog en kopp och höll upp den mot ljuset. Den var oanvänd. I den andra befann sig resterna av tee.

När Nyström ropade reste hon sig och gick genom bakdörren ut mot glashuset. Längsmed husets baksida fanns en terrass med tak. Trädgården var större än en halv fotbollsplan. Bortanför gräsmattan övergick den i en oval grop, täckt med vass som sträckte sig ända bort till skogsbrynet.

Nyström vinkade henne till sig. Hon stod i dörren till glashuset, bredvid Lars Knutsson. Forss gick bort till dem. Nyström såg allvarlig ut.

”Den döde är här inne. Kanske är det bäst att du går in själv. Vi pratar sen.”

Hon nickade. Knutsson höll fram två violetta skoöverdrag. Hon såg ett ögonblick på hans hand. Darrade den? Kanske var det bara av kyla. Hon drog över skydden och trädde in i glashuset. Till vänster såg hon en arbetsbänk där det stod blomlådor med sticklingar och små plantor. Mot väggen lutade hackor, spadar och sekatorer. Sidleds var små rabatter anlagda. Forss gick genom rummet och öppnade en dörr. När hon trängt igenom plastlamellerna slog en vägg av värme och fuktighet emot hennes ansikte; denna dörr var en slags klimastluss. Ute var det tre grader, i förrummet kanske tretton och här inne trettio. Vattnet hängde i luften, hon började svettas. Hon drog av sig sin jacka och la den över armen.

Palmer, ormbunkar, manshöga buskar – det såg ut som i en urskog. Där var bananstammar, ett citronträd och spansk mossor. Längs taket löpte värmerör av metal, två vattenledningar och där var en vattenspridare. Hon stod nu direkt framför en bassäng med Platyfiskar. En Karp simmade vid vattenytan och snappade efter luft. Den var orange och vit och när den snappade öppnade den sitt gap som ett ”O”. Långsamt gick Forss runt bassängen. Hon torkade bort svettpärlorna från pannan, kanske var det bara kondensvatten.

Så såg hon den döde.

Liket lutade sittande i upprätt position mot en stapel säckar med blomsterjord. Huvudet hade kasat ner i nacken så att hakan putade fram som en tinne. Munnen var öppen, som om den döde ville suga i sig vattnet som låg i luften i hans växthus. Men mest uppseendeväckande var ögonen. Mannen hade inga ögon mer. Där, där ögonen en gång suttit, befann sig nu endast två mjölkiga och grumliga kulor. Inga pupiller, inga färger, ingen blick. Inget alls. Som en otäck docka satt han där. Ett av ögonäpplena var så förstört att det hade börjat rinna ut. Vävnaderna i ögonhålorna, runt om näsan och runt om munnen var röda som kokta kräftor och uppsvullna, som om den döde hade överfallits av en getingsvärm. Det gick endast att ana hur han en gång hade sett ut.

Forss steg närmare. Liket hade på sig en flanelldjorta, slitna manchesterbyxor och bruna tofflor. På marken under liket var det en stor pöl. Hon kände försiktigt på byxbenet. Det var genomblött. Också skjortan och skorna. Först tänkte hon på urin, men så såg hon att till och med hårstråna som klibbade på den dödes skalle var våta. På den översta platsäcken med mjuk torv där den dödes huvud vilade såg hon en mörk fläck. Hon tog upp en kulspeppenna ur sin väska och skrapade försiktigt. Det såg ut som torkat blod. Förmodligen hade den döde ett sår på bakhuvudet. Hon knäade sig ner och såg på likets händer som vilade mot betongplattorna. Onaturligt som hos en docka. Liksom placerade. Hon upptäckte det först vid den andra anblicken: Lillfingren var borta.

2 .

Nyström stod med sina kollegor samlade kring sig framför glashuset. Knutsson var där, Delgado och Bo Örkenrud, chefen för spårsäkringen, därtill hennes väninna, rättsmedicinaren Ann-Vivika Kimsel. I de tunna plasthandskarna var Nyströms händer bedövade av kyla. Men där var också en annan sorts medtagenhet. Endast några meter ifrån dem låg en död utan ansikte. En död gammal man som man hade skurit av ett finger på. Något sådant skulle inte hända, tänkte hon, inte här, inte i lilla Småland. Hon var tvungen att tänka på Gunnar Berg. Nu var det hennes jobb att fatta beslut. Det fanns arbete att göra, uppgifter att fördela. Då är det väl så det ska vara, tänkte hon.

3.

Forss stod sedan ett par minuter framför den livslösa kroppen. Det var något i växthusen som irriterade henne, i värmen, något bestämt i den höga luftfuktigheten som hon inte visste vad det var. Det var något som betonade brutaliteten som liket utsatts för. Förut, när hon sett det uppsvällda ansiktet, hade hon tänkt på en getingsvärm. Men det var något annat.

Hennes blick vandrade över buskarna och blommorna.

De yppiga landen.

Det komplicerade bevattningssystemet.

Till vänster stod ett par långsmala låror som påminde om bikupor. Finmaskiga nät spände över dem eller så var de förslutna med glasskivor. Inuti rörde sig larver, puppor, och färdiga fjärilar. I taket ovanför svängde vågrätt upphängda pinnar och grenar, i vilka tomma kokonger med puppor i olika utvecklingsstadier hängde.

Och där fladdrade till och med en. En fjäril, en vit.

På busken bredvid bassängen satt ännu en. En röd fjäril med en svart prick på vardera vinge. Och på rutan ännu en. Och på rottingstolen.

På bananstammen såg hon en brun fjäril som var större än hennes hand. Till en början slog den bara försiktigt med en av vingarna, men så katapulterade den med ett slag i luften, vände sig i en, två imponerande kurvor och satte sig slutligen på en av takkonstruktionens stålhallare. Forss betraktade den en stund, hur den hängde där under Smålands gråa himmel. Sedan riktade hon åter blicken mot marken. På den döde. Fjärilar och en död. Som i filmen med den unga FBI-agenten, tänkte hon, Jodie Foster, *När lammen tystnar* hette den. Men det var naturligtvis dumheter. Det hade inget med det här att göra. I det verkliga livet fanns det inga kannibaler, inga kläder av människohud.

Hon bröt av ett blad från en växt som hon antog var mint och la det på tungan. Det smakade ingenting. Hon gick ut, tillbaka i den kalla februarimorgonen.

När hon ute på gräsmattan tog på sig sin jacka igen kom Nyström emot henne.

"Vad tänker du?" Varenda stavelse bildade ett moln i vinterluften.

Forss la sina ord tillrätta. Några svenska stavelser kändes ännu främmande i hennes mun, i hennes käkars muskulatur.

"Den gamla mannen hade besök. En sådan förbränning kan man inte åstadkomma själv. Och det avbrutna fingret. Något sådant sker inte av en olycka."

Nyström nickade.

"Och fuktigheten är märklig", sa Forss. "Varför är han så blöt?"

"Kanske har han blivit dränkt. Kanske var han först ute i regnet och så har någon släpat in honom."

"Möjligt."

Forss frös. Hon knäppte sin lodenkappa och drog ihop axlarna.

"Vem var det som hittade honom?"

"En vän, Fredrik Axelsson. Bor i Växjö och skulle igår kväll få besök av den döde. De träffades regelbundet. När Frost inte kom och Axelsson inget hörde så blev han orolig. Idag på morgonen åkte han hit och hittade honom."

"Och var är Axelsson nu?"

"Man har ringt efter en ambulans åt honom. Han måste vara i ett miserabelt tillstånd. Förbluffande att han överhuvudtaget var i stånd att larma oss. Han kommer säkerligen inte att smita ifrån oss."

Forss nickade. Så gjorde hon en grimas, hoppade på stället eftersom hon fortfarande inte var varm, väste mellan tänderna och tittade upp på Nyström.

Hennes chef blinkade mot henne.

"Vad är det?"

"Stina", sa hon, " ... du har något grönt mellan tänderna."

End of sample